

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 1 februari 1935 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående lagstadgad rätt till understöd för varje behövande arbetslös.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 25, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Spångberg m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till regeringen anhålla om skyndsamt utredning och förslag till lag om arbetslöshetsersättning, som lämnar obligatorisk understödsrätt till varje behövande arbetslös.

Beträffande de skäl, som motionärerna anfört till stöd för sin hemställan, får utskottet hänvisa till motionen.

Vid 1934 års riksdag framlade Kungl. Maj:t i proposition nr 38 förslag till förordning om erkända arbetslöshetskassor samt till förordning om statsbidrag till sådana kassor. Härigenom avsågs att i vårt land införa ett system för frivillig arbetslöshetsförsäkring. Med anledning av propositionen väcktes åtskilliga motioner, däribland en, II: 537, av herr *Spångberg m. fl.*

Andra lagutskottet, som i utlåtande nr 37 behandlade propositionen och motionerna, lämnade å sid. 2—7 en historik i förevarande ämne, till vilken utskottet anhåller att få hänvisa.

I den nyssnämnda motionen II: 537 framlades ett förslag till obligatorisk arbetslöshetsförsäkring. Detsamma byggde på det ena av 1926 års arbetslöshetssakkunnigas i deras år 1928 avgivna betänkande (statens offentliga utredningar 1928: 9) framlagda förslag, nämligen det s. k. A-förslaget, som avsåg en obligatorisk allmän riksförsäkring. Motionens förslag innefattade emellertid följande väsentliga ändringar i förhållande till A-förslaget. Försäkringen skulle omfatta samtliga arbetare, som fyllt 16 men ej 67 år. Något undantag för arbetare inom vissa yrken föreslogs ej. Kostnaderna för försäkringen skulle med bidrag av statsmedel bestridas genom försäkringsavgifter av större arbetsgivare med en krona per arbetare och arbetsvecka. De försäkrade själva skulle således icke erlägga några avgifter. Daghjälpens storlek föreslogs genomgående högre än enligt A-förslaget. Understöd skulle utgå under hela den tid arbetslösheten varade.

Riksdagen antog, på hemställan av andra lagutskottet, med vissa ändringar de i propositionen framlagda förslagen samt förklarade, att de i ärendet väckta motionerna, i den mån de icke därigenom blivit beaktade, icke skulle föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Förordningar i ämnet hava därefter utfärdats den 15 juni 1934.

I förevarande motion, II: 25, omnämnes, att av det i motionen II: 537 vid 1934 års riksdag framlagda förslaget till lag om arbetslöshetsförsäkring framginge de synpunkter, vilka motionärerna ansåge böra ligga till grund för lagstiftning i ämnet.

Utskottet. Enligt utskottets åsikt hava motionärerna icke anfört något skäl av beskaffenhet att böra föranleda riksdagen, som förra året medverkade till att i vårt land genomföra ett system för frivillig arbetslöshetsförsäkring, att hos Kungl. Maj:t begära utredning av frågan om dess ersättande med obligatorisk försäkring.

Utskottet får fördenskull hemställa,

att förevarande motion, II: 25, icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 31 januari 1935.

På andra lagutskottets vägnar:

K. G. WESTMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *K. G. Westman, Bagge*, Sigfrid Hansson*, Sam Larsson*, Hagman*, Gustaf Tamm, P. Sandström* och *Olof Carlsson*;

från andra kammaren: herrar *Linnér*, Hage*, Johanson* i Hallagården, *Petersson* i Hällbacken, *Hansson* i Trollhättan och *Sandström* i Sollefteå, fru *Nordgren* samt herr *Sandberg*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.